

מסכת סנהדרין

פרק ה

א. קָיּוֹ בַּזְקִינּוֹ אָתָּנוּ בְּשַׁבָּעׁ חֲקִירֹת, בְּאֵיזֶה שְׁבוּעָ, בְּאֵיזֶה שָׁנָה,
בְּאֵיזֶה חֶדֶשׁ, בְּכָמָה בְּחֶדֶשׁ, בְּאֵיזֶה יוֹם, בְּאֵיזֶה שָׁעָה, בְּאֵיזֶה מֶקוּם.
רַבִּי יוֹסֵי אוֹמֵר בְּאֵיזֶה יוֹם, בְּאֵיזֶה שָׁעָה, בְּאֵיזֶה מֶקוּם. מִכְּרִין אַפָּם
אָתוֹ. הַתְּרִיבָּם בָּוֹ. הַעֲזִיבָּד עַבְזָה זָרָה, אַתְּ מַי ְעַבְדָּ, וּבָמָה ְעַבְדָּ:

ב. כָּל הַמְּרֻבָּה בְּבָדִיקּוֹת, תָּרִי זֶה מְשֻׁבָּח. מַעֲשָׂה וּבְדָק בָּנוֹ זְכָאי
בְּעֲקָצִי תְּאִנִּים. וּמָה בֵּין חֲקִירֹת לְבָדִיקּוֹת. חֲקִירֹת, אַחֲד אֹמֵר
אִנִּי יֹדֶעֶ, עַדְוַתָּן בְּטַלָּה. בָּדִיקּוֹת, אַחֲד אֹמֵר אִנִּי יֹדֶעֶ, וְאֶפְלוּ
שְׁנִים אֹמְרִים אֵין אָנוּ יוֹדְעִין, עַדְוַתָּן קִימָת. אַחֲד חֲקִירֹת וְאַחֲד
בָּדִיקּוֹת, בַּזָּמָן שְׁמַכְחִישֵּׁין זֶה אַתְּ זֶה, עַדְוַתָּן בְּטַלָּה:

ג. אַחֲד אֹמֵר בְּשְׁנִים בְּחֶדֶשׁ וְאַחֲד אֹמֵר בְּשַׁלְשָׁה בְּחֶדֶשׁ, עַדְוַתָּן
קִימָת, שֶׁזֶה יֹדֶעֶ בְּעַבְורֹ שֶׁל חֶדֶשׁ וְזֶה אַינוּ יֹדֶעֶ בְּעַבְורֹ שֶׁל חֶדֶשׁ.
אַחֲד אֹמֵר בְּשַׁלְשָׁה וְאַחֲד אֹמֵר בְּחַמְשָׁה, עַדְוַתָּן בְּטַלָּה. אַחֲד אֹמֵר
בְּשִׁשִּׁי שָׁעָות וְאַחֲד אֹמֵר בְּשַׁלֵּשׁ שָׁעָות, עַדְוַתָּן קִימָת. אַחֲד אֹמֵר

בִּשְׁלֵשׁ וְאַחַד אָמֵר בְּחִמֶשׁ, עֲדוֹתָנוּ בְּטַלָה. רַبִי יְהוֹדָה אָמֵר, קִמְתָה.
אַחַד אָמֵר בְּחִמֶשׁ וְאַחַד אָמֵר בְּשָׁבָע, עֲדוֹתָנוּ בְּטַלָה, שֶׁבְּחִמֶשׁ חֶפֶה
בְּמִזְרָח וּבְשָׁבָע חֶפֶה בְּמַעֲרָב:

ד. ואחר כה מכך יסין את השני ובזקון אותו. אם נמצאו דבריהם מכנינו, פותחין בזכות. אמר אחד מן הצדדים יש לי ללמד עליו זכות, או אחד מן הפלמידים יש לי ללמד עליו חובה, משתקון אותו. אמר אחד מן הפלמידים יש לי ללמד עליו זכות, מעליו מושיבין אותו ביןין, ולא היה יורד ממשם כל היום כולו. אם יש ממש בדרכיו, שומעין לו. ואפלו הוא אומר יש לי ללמד על עצמי זכות, שומעין לו, ובלבך שיש ממש בדרכיו:

ה. אם מצאו לו זכות, פטרוהו. ואם לאו, מעבירין דין למחר. כי מזקיגין זוגות זוגות, וממעטין במאכל, ולא כי שותין יין כל היום, ונושאיין ונותגין כל הלילה, ולמחרת ממשיכימין ובאיין לבית דין. המזקה אומר אני מזקה ומזקה אני במקומי, והמחיב אומר אני מחיב ומחייב אני במקומי. המלמד חובה מלמד זכות, אבל המלמד זכות איינו יכול להזכיר וללמד חובה. טעו בךבר, שני ספרי הדינין מזכירין אותן. אם מצאו לו זכות, פטרוהו. ואם לאו, עומדים למןין. שניים עשר מזקין ואחד עשר מחייבין, וכי. שניים עשר מחייבין ואחד עשר מחייבין, ואפלו אחד עשר מזקין ואחד עשר מחייבין ואחד אומר אני יודע, ואפלו עשרים ושנים מזקין או

מַחְיָבֵין וְאֶחָד אֹמֵר אֵינוֹ יְזִידָע, יוֹסִיף הַדִּינִים. עַד כֵּה מַוסִּיף,
שְׁנִים שְׁנִים עַד שְׁבָעִים וְאֶחָד. שְׁלָשִׁים וְשָׁשָׁה מַזְכִּין וְשְׁלָשִׁים
וְחֲמָשָׁה מַחְיָבֵין, זְפָאי. שְׁלָשִׁים וְשָׁשָׁה מַחְיָבֵין וְשְׁלָשִׁים וְחֲמָשָׁה
מַזְכִּין, דְּגַן אֵלֵי כְּנַגֵּד אֵלֵי עַד שִׁירָאָה אֶחָד מִן הַמַּחְיָבִין דְּבָרִי
מַזְכִּין: